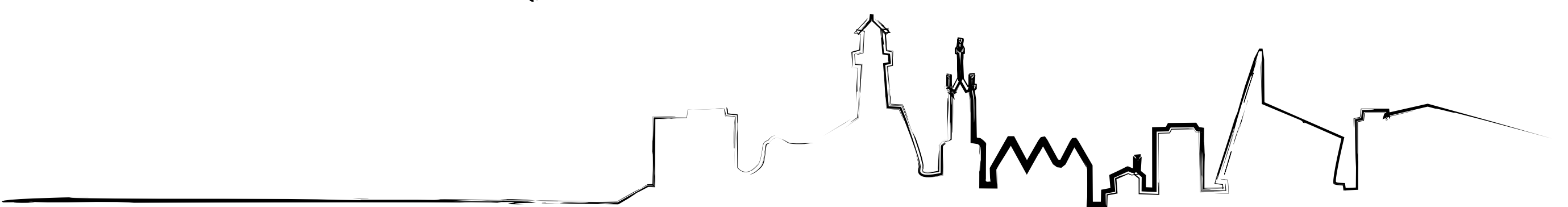
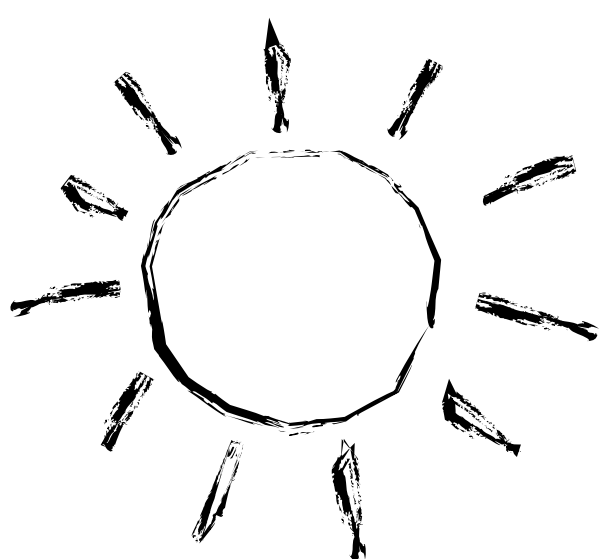

TÓRSHAVNAR
KOMMUNA

Summar- sólstøður **2024**

Kom og dansa

Orð: Chr. Holm-Isaksen (Kristin í Geil) · Lag: Franz Lehar

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívgandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: „Eg elski teg!“.
Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og fægur dreymanátt.

Einki er sum summarmarkvöld við strendur

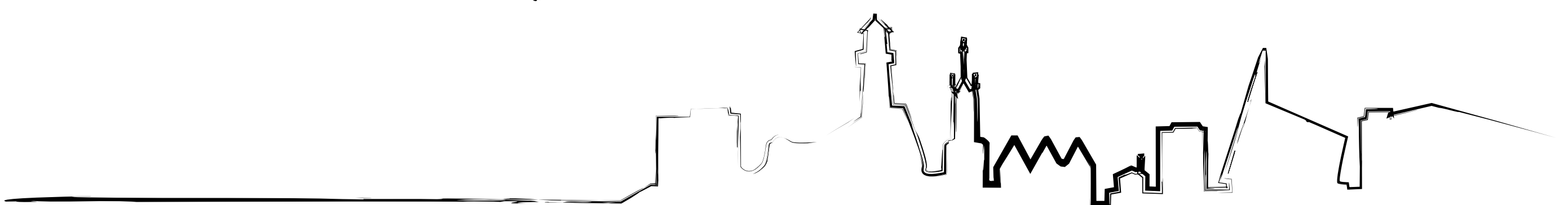
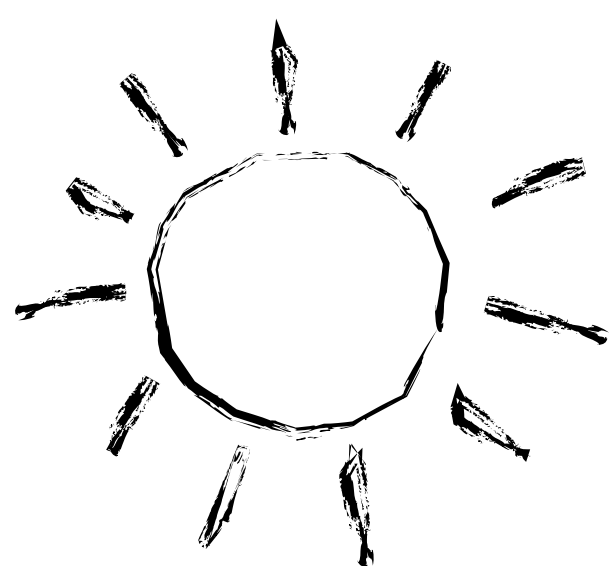
Chr. Matras

Einki er sum summarmarkvöld við strendur.
Hvítar lýsa gjar- og flidna-rendur.
Standa menn á nesjum og á tongum.
Bátur ror við áratökum longum.

Veksur flóð, og neyvan tú tað grunar.
Eiðasørt á nøkrum flúri runar.
Syftast fagrir fiskar fram við strendur,
meðan dagur leggur saman hendur.

Hýkur dimmið mjúkt um hellulandið.
Kámast agnið, her eg sjálvur standi.
Áraknarr og syftan millum flesja.
Hómast valla land ímillum nesja.

Fram við landið eftir taragrunni
hava blankar beitur stöðugt runnið.
Sleiskast alt hjá monnunum á tanga.
Ein og ein teir heim til húsa ganga.

Eins og áarstreymur rennur

Orð: M. S. Viðstein

Eins og áarstreymur rennur
vallar 'hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdargarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind!
Fagurt hagin nú er skryddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjokan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

Juni

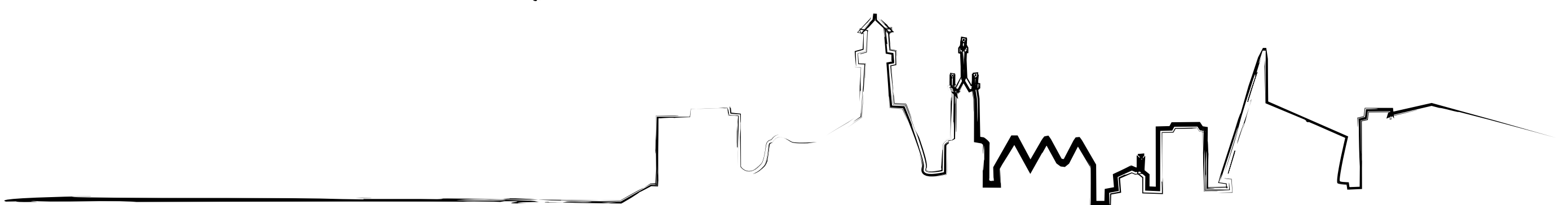
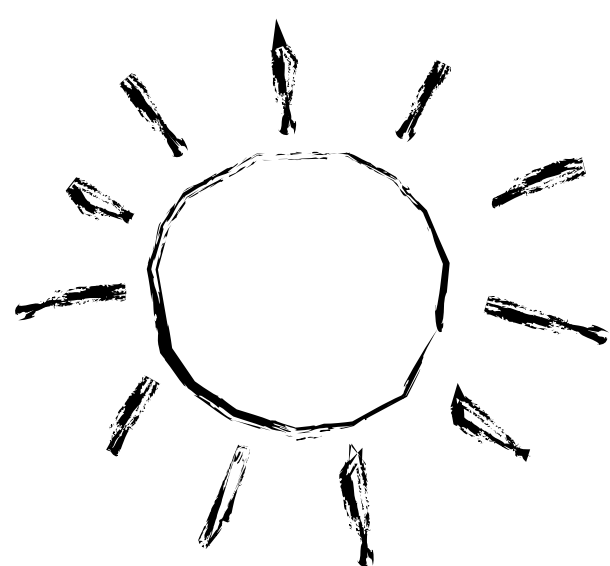
Orð og lag: Hans J. Glerfoss

Minnist tú í haganum, eitt summarkvöld í juni?
Klámmt ígjögnum sirmatám vit sóu hús og veg,
Hagagras og væta var, ein egin, ørur hugni,
sum eg aftur kenni, hvørja stund eg síggi teg.

Minnist tú øll reiðrini, tú vísti mær og segði,
var og hvørjir fuglar áttu mest á hesi leið.
Minnist tú, vit drálaðu, tilmorgunbogin reyði,
spækuliga tigandi úr havi aftur steig.

Minnist tú vit læu, tað var reinur hjartalátur?
Junikvæmt var lyndið, jú, og dreymavon vart tú.
Undurfim sum hindin vart tú, eg var álvakátur.
Sæst tú endurlivi hvørt eitt vet eg aftur nú.

Hagagras og væta var ein egin, ørur hugni,
sum eg aftur kenni, hvørja stund eg síggi teg.

Fagra blóma

Fagra blóma! Tú sum prýðir
fjallatindar, berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni,
tað er hon, eg valdi mær!

Blómur spretta móti vári,
følna tá ið heystið er,
mín, hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavi er.
– Einaferð hon bert man blóma,
følnar hon, eg følni við,
fylgja skal eg blómu míni,
til tann síðsta hvíldarfrið.

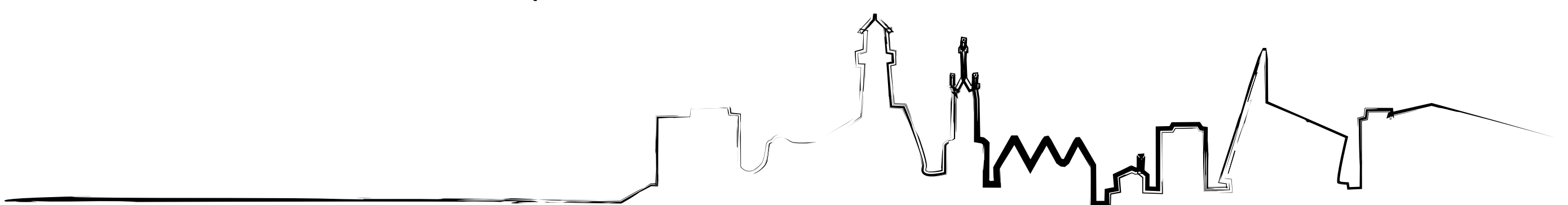
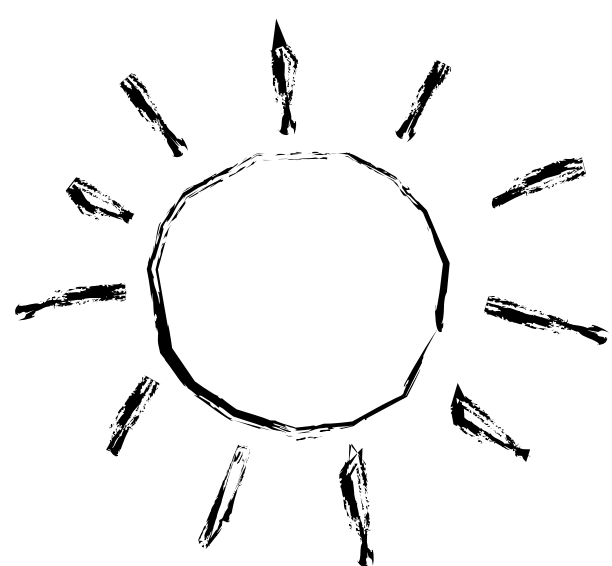
Tá kvöldið kemur

Orð og lag: Nicolina av Kamarinum

Tá kvöldið kemur og sól fer í kav
Tá sveipar seg myrkur yvir land og hav.
Men tað tekur tó ei so langa tíð
Tí brátt tendrast stjørnurnar og mánin.

Stjørnurnar glitra og tær lýsa so bjart
Mánin smílist hugnaligt ígjøgnum myrkrið svart
Ja, tey kína tann sovandi barnakinn
Og sveima so blíðliga í teirra dreymar inn.

Har ganga tvey við sjóvarstrond
Tey ganga saman hond í hond
- og hugsa um kærleikans sterku bond
og aldurnar tutla fram við sjóvarstrond.

Nú nemur náttin

Orð: Chr. Matras · Lag: J. Waagstein

Nú nemur náttin við smærur.
Nú dimmir í blánandi líðum.
Nú hoyrist so náttarvarur
ein meldur av ljóðligum íðum.

Og áin um midnáttartíma
slær doyvandi ljóð út um fløtur.
Og fólk eins og skuggar rýma
um tún og um døggvátar gøtur.

Og fjallið hvílist í kvirru.
Bert dunið frá dimmilunda.
Nú durvar eitt hav í kyrru.
Til bóla seyðirnir stunda.

Nú blunda blóma og smæra.
Nú skýmir um røkur og líðir.
Ein varligur dráttur í tara.
Nú náttin um oyggjarnar sígur.

Gott summár

